

Sygn. akt **IX C 518/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Elżbieta Sawko**

Protokolant: Łukasz Wronka

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. Z.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego **M. K.** na rzecz powoda **K. Z.** kwotę 62.161,64 zł (sześćdziesiąt dwa tysiące sto sześćdziesiąt jeden złotych 64/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od dnia 13 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego **M. K.** na rzecz powoda **K. Z.** kwotę 10.326 (dziesięć tysięcy trzysta dwadzieścia sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **IX C 518/16**

UZASADNIENIE

Powód K. Z. w pozwie wniesionym 13 stycznia 2016 roku skierowanym przeciwko **M. K.** wystąpił z żądaniem zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 62.161,64 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania podnosił, że w dniu 23 stycznia 2014 roku zawarł z pozwanym na piśmie umowę pożyczki w kwocie 50.000 złotych, lecz pozwany pożyczonych pieniędzy nie zwrócił powodowi w terminie wskazanym w umowie, to jest w dniu 01 lutego 2014 roku. dochodzona przez powoda kwota obejmuje należność główną – 50.000 złotych, odsetki umowne w wysokości 12% w stosunku rocznym za okres od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 28 lutego 2014 roku -591,78 złotych, odsetki maksymalne od dnia 01 marca 2014 roku do dnia złożenia pozwu – 11.569,86 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 czerwca 2016 roku Sądu Rejonowego w Słupsku wydanym pod sygn. akt IX Nc 13/16 nakazano pozwanemu M. K., aby zapłacił powodowi K. Z. kwotę 62.161,64 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 10.326,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz zapłaty – k. 21)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany M. K. wniósł sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia, powołując się na treść art. 722 kc. Zdaniem pozwanego zgodnie z § 2 łączącej

strony umowy pożyczki, zwrot przedmiotu pożyczki miał nastąpić do dnia 01.02.2014 roku. tymczasem powództwo zostało złożone w Sądzie w dniu 13 stycznia 2016 roku.

Nadto pozwany M. K. zarzucił, że podniesiony zarzut przedawnienia dotyczący przedmiotu pożyczki, to jest kwoty 50.000 złotych, ma wpływ na niezasadność roszczenia odsetkowego w wysokości dochodzonej pozwem, albowiem mogą one być uwzględnione tylko za okres do chwili przedawnienia roszczenia głównego.

Sąd ustalił:

W dniu 23 stycznia 2014 roku powód K. Z. zawarł z pozwanym M. K. umowę pożyczki na piśmie, na mocy której K. Z. udzielił M. K. pożyczki w wysokości 50.000 złotych. Pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu pożyczki w terminie do dnia 01 lutego 2014 roku. W § 3 umowy strony ustaliły, że udzielona pożyczka jest oprocentowana w wysokości 12% w stosunku rocznym, przy czym stopa ta obowiązuje do dnia 01 marca 2014 roku, a w przypadku opóźnienia się ze zwrotem pożyczki od dnia 01 marca do dnia zwrotu pożyczki obowiązuje stopa oprocentowania w wysokości 30% w stosunku rocznym.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 23 stycznia 2014 roku – k. 55 akt sprawy)

Do chwili obecnej pozwany nie zwrócił powodowi żadnej kwoty.

(bezsporne)

Sąd zważył:

Nie ulega wątpliwości, że strony zawarły na piśmie umowę pożyczki z dnia 23 stycznia 2014 roku, na podstawie której powód K. Z. pożyczył pozwanemu M. K. kwotę 50.000 złotych z terminem zwrotu w dniu 01 lutego 2014 roku oraz z zastrzeżeniem odsetek umownych od należności głównej w wysokości 12% w stosunku rocznym za okres od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 01 marca 2014 roku. Jednocześnie w przypadku opóźnienia zwrotu pożyczki strony ustaliły, iż od dnia 01 marca 2014 roku do dnia zwrotu obowiązuje umowna stopa oprocentowania w wysokości 30% w stosunku rocznym.

Do łączącej strony umowy pożyczki znajduje zastosowanie przepis art. 720 § 1 kodeksu cywilnego, który stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Natomiast w myśl § 2 powołanego artykułu w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy, umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem, przy strony zastosowały się do tego wymogu.

W sprawie niniejszej pozwany M. K. nie kwestionował faktu zawarcia z powodem przedmiotowej umowy pożyczki, jednakże zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia powołując się na treść art. 722 k.c.

Przywołany przez pozwanego art. 722 k.c. stanowi, że roszczenie biorącego pożyczkę o wydanie przedmiotu pożyczki przedawnia się z upływem sześciu miesięcy od chwili, gdy przedmiot miał być wydany. Oczywistym jest, że przepis niniejszy nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Dotyczy on bowiem przedawnienia roszczenia biorącego pożyczkę, a nie przedawnienia roszczenia dającego pożyczkę. Nie ulega wątpliwości, że dającym pożyczkę jest w sprawie niniejszej powód K. Z., a do terminu przedawnienia jego roszczenia wobec pozwanego znajduje zastosowanie art. 118 k.c. stanowiący, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Skoro zatem do roszczenia powoda bez wątpienia znajduje zastosowanie dziesięcioletni termin przedawnienia (roszczenie nie jest roszczeniem o świadczenie okresowe ani też roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności

gospodarczej), a bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 zdanie pierwsze k.c.), to roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, a zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia okazał się bezzasadny.

Z umowy wiążącej strony wynika, że pożyczka udzielona pozwanemu przez powoda stała się wymagalna w terminie wskazanym w umowie, to jest w dniu 01 lutego 2014 roku, wobec czego od tej daty powód może skutecznie domagać się zasądzenia od pozwanego odsetek umownych (art. 481 § 1 i 2 kc).

W myśl art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu, przy czym w art. 359 § 2 wskazano, że jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe.

Natomiast § 2 indeks 1 powołanego artykułu stanowi, że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne).

Zgodnie z § 2 indeks 2 jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne.

Tymczasem w umowie pożyczki strony zastrzegły odsetki w wysokości 30 %, a zatem w wysokości przekraczającej poziom odsetek maksymalnych. Z tego też względu powód może skutecznie domagać się zasądzenia od pozwanego jedynie odsetek maksymalnych.

Zaznaczyć należy, że powód w pozwie skapitalizował odsetki dochodzone od pozwanego w sposób następujący: od dnia 23.01.2014 roku do dnia 28.02.2014 roku naliczono odsetki umowne wynikające z § 3 umowy w wysokości 12% w kwocie 591,78 złotych, a od dnia 01.03.2014 do dnia wniesienia pozwu – odsetki maksymalne w kwocie 11.569,86 złotych w miejsce niedopuszczalnych odsetek umownych według oprocentowania 30%, co dało łącznie kwotę 12.161,64 złote tytułem skapitalizowanych odsetek, przy czym od dochodzonego roszczenia wraz ze skapitalizowanymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty powód mógł domagać zasądzenia od pozwanego odsetek ustawowych za opóźnienie – na podstawie art. 482 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 i § 2 kc.

Zaznaczyć jednocześnie należy, że sposobu naliczenia skapitalizowanych odsetek ani ich wysokości pozwany w żadnym zakresie nie zakwestionował.

Zważywszy na wyżej powołane przepisy należało uznać, że żądanie powoda jest zasadne i w konsekwencji orzec, jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu w punkcie 2 wyroku orzeczono na podstawie art. 108 § kpc w zw. z art. 98 i 99 kpc. Na koszty procesu złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 3.109 złotych, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 7.200 złotych ustalone na podstawie § 2 punkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 z późn. zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.